

Prædiken til 25. søndag efter trinitatis

Af Kevin Asmussen, sognepræst i Kongeåpastoratet

Evangelieteksten til 25. søndag efter trinitatis fra Lukasevangeliet (2. tekstrække):

Da farisæerne spurgte Jesus, hvornår Guds rige kommer, svarede han: »Guds rige kommer ikke, så man kan iagttage det; man vil heller ikke kunne sige: Se, her er det! eller: Se dér! For Guds rige er midt iblandt jer.« Men han sagde til disciplene: »Der skal komme dage, da I vil længes efter at se blot én af Menneskesønnens dage, men I skal ikke se den. Man vil sige til jer: Se, dér er han! eller: Se her! Men gå ikke derhen, og følg ikke efter. For som lynet lyser fra den ene ende af himlen til den anden, når det lyner, sådan skal Menneskesønnen vise sig på sin dag. Men først skal han lide meget og forkastes af denne slægt. Og som det var i Noas dage, sådan skal det også være i Menneskesønnens dage: De spiste og drak, giftede sig og blev bortgiftet lige til den dag, da Noa gik ind i arken, og syndfloden kom og udslattede dem alle. Eller som i Lots dage: De spiste og drak, købte og solgte, plantede og byggede; men den dag, da Lot forlod Sodoma, regnede ild og svovl ned fra himlen og udslattede dem alle. På samme måde skal det være den dag, da Menneskesønnen åbenbares. Den, som den dag er oppe på taget og har sine ting nede i huset, skal ikke gå ned og hente dem, og lige så lidt skal den, der er ude på marken, vende hjem igen. Husk på Lots hustru! Den, der søger at redde sit liv, skal miste det, men den, der mister det, skal vinde det.

Prædiken:

Her midt i novembers tiltagende mørke kredser dagens bibeltekster om de **sidste** tider. Man skulle næsten tro, at de der har arrangeret bibelteksternes rækkefølge i kirkeåret har haft årstidens forfald for øje samt også den **trøstesløshed**, der kan ramme et menneske i november, hvor sommeren er forbi og septembers **blå** himmel er erstattet af regnfulde skyer og dage, hvor bladene bare lægger hen i våde dynger af råd. Jeg læste tilfældigvis i avisen i denne uge en klumme af forfatteren Katrine Marie Guldager, der går så vidt som til at sige, at måske er november til simpelthen for at vi kan øve os i døden og de sidste tider.

I hvert fald er det de sidste tider, der fylder i dagens bibeltekster:

Første hører vi om Job, der sidder i dødens skygge. Om hvordan han grubler over sin skæbne – hvordan han kan se, at for et **træ** er der håb, for det kan skyde igen, for den indtørrede **flod** er der håb, for den kan fyldes med vand igen – men ikke for et **menneske**, siger Job, for: ”har først et menneske lagt sig til hvile, rejser det sig ikke igen”.

Job har fået en hel bog opkaldt efter sig i Det Gamle Testamente, og handler om, hvor uretfærdigt livet kan tage sig ud. Bogen om Job handler om denne mand, der har alt, hvad hjertet kan begære. En dejlig kone, sunde og raske børn, et stort landbrug med mange dyr og marker, der gror til god høst.

En dag tager Gud imidlertid det hele fra ham. I et mærkeligt væddemål med Satan sætter Gud Jobs tro på prøve, for det er da klart, siger Satan, at Job er en gudfrygtig og from mand, nu hvor det på alle måder går ham så godt. Den tanke hopper Gud med på, og Satan og Gud indgår så det her væddemål om, hvorvidt Job stadig vil vise sig at være gudfrygtig, hvis hans liv ender i katastrofe, eller om han i den situation så rent faktisk vender sig væk fra Gud – og måske endda forbander ham.

For at finde ud af det, giver Gud sig i kast med at tage alt fra Job. Dyrene bliver syge og dør, kornet holder op med at gro og Gud sender en storm hen over det hus, hvor Jobs børn er samlet, huset falder sammen – og alle Jobs børn dør på et øjeblik.

Til sidst sidder Job på møddingen og kradsler i sine bylder med potteskår og forbander sin skæbne. Selv træerne, kan han se, har det bedre end han, for de skyder jo igen, og det tørre delta, bliver fyldt med vand igen – men hvad med ham, hvad skal der blive af ham?

Og dér drister Job sig så til en lille, forsigtig bøn: ”gid du ville huske mig igen”; han håber, på trods af sin situation, at ikke alt er forbi, og det er denne bøn om at noget må ske, der er omdrejningspunktet for det hele i dag.

Også farisæerne i **evangelieteksten** spørger: Hvornår kommer Guds rige? Hvornår sker det? Og Jesus svarer, at Guds rige kan man slet ikke se, det er ikke et sted, man kan gå hen – Guds rige er faktisk allerede i blandt jer, siger Jesus, og peger på sig selv. **Jeg** er Guds rige!

Og dét svar er Guds svar til alle mennesker til alle tider.

Svaret er et svar på **Jobs** længsel efter at høre Guds stemme, det er et svar på **farisæernes** spørgsmål og det er et svar til **os**, der lever nu.

At Guds rige – det er Jesus.

Normalt tænker vi, at Guds rige – det må være et sted. Men Jesus siger altså i dag, at Guds rige er noget, der **sker**.

Guds rige er når Jesus får ting til at ske. Og her tænker jeg ikke kun på mirakler, men også når Jesus får noget til at ske i de mennesker, han taler med.

Når Jesus **tilgiver** et menneske, f.eks., så sker Guds rige, for det gør noget ved den, der hører det; at blive tilgivet kan opleves som at få livet tilbage.

Guds rige er altså ikke et tilflugtssted for sarte sjæle, der helst vil gemme sig væk for verden.

Nej, Guds rige er midt i blandt os med ordet om, at du skal leve **her** på Guds ord. Og det er aldrig et ord, der kalder os ud af verden, men et ord, der kalder os tilbage i vores sammenhæng, når vi er kommet på afveje og ikke synes, vi kan eller er det værd. Når vi oplever ligesom Job at vi lever i de sidste tider, at der ikke er **grund** til mere at vente noget.

Når man er dér i sit liv, og det har vi vel alle været – og ellers kommer vi det engang – dér siger Jesus ikke, at **hvis** du har **tålmodighed**, så skal du bare se, så bliver alt godt igen – også for dig. Han stikker os ikke blå i øjnene med en ringe trøst om, at du bare skal holde ud og vente på noget, der bliver bedre **engang**.

For han **har** givet sit svar. Guds rige er allerede i blandt os! Vi skal for alt i verden ikke leve på en fremtidsdrøm om at det hele bliver bedre **engang**.

På den anden side beder Jesus os også om at passe på med at leve i fortiden. Tænk på Lots hustru, siger han; det er hende, vi kender fra Det Gamle Testamente – hende Gud gjorde til en saltstøtte.

Det fortælles, at Lot og hans hustru var på vej væk fra Sodoma, som Gud straffede ved at lade det regne med lyn og ild, og Gud havde sagt: vend jer ikke tilbage, gå fremad, gå fremad!

Men Lots hustru kunne ikke lade være, hun skulle lige se, hvor hun kom fra – og så blev hun forvandlet til den her saltstøtte.

Fortællingen er en fortolkning af det liv, man lever, når man ser sig tilbage og ikke kan give slip på, hvad man ser. Så **bliver** man forstenet, og kan ikke bevæge sig. Vi kender det alle.

Vi skal altså hverken leve i fortiden eller fremtiden, men give os Gud i vold og turde leve i det øjeblik af liv, der er nu.

Det er det, vi kalder frelse, som helt enkelt betyder, at vi er sat fri til at leve helt og fuldt lige nu.

For ”den, der forsøger at redde sit liv, skal miste det, men den, der mister det, skal vinde det”, siger Jesus til sidst.

Og det betyder, at vi skal i troen på Gud turde give afkald på det liv, vi gerne vil have på **vores** betingelser, for livet **kan** blive en forkrampet affære, hvis vi hele tiden kæmper for at **bevare** det, som er, for al fremtid – eller omvendt forsøger at gøre det til noget, det **engang** var. Så mister du dit liv, siger han, så taber du det til fortid og fremtid, og du risikerer at miste øjeblikkets glæde ved det liv, du har nu.

Men hvis du erkender, at livet det forandrer sig, og indrømmer, at livet er **ikke** dit eget, hvis du tør **miste** retten til dit liv som **du** ønsker dig det skal være, så vinder du faktisk livet tilbage som en **gave**, du i taknemmelighed må forundre dig over hvert øjeblik.

Det er en barsk lektie, Jesus vil lære os, for han vil jo **faktisk** have os til at indse om livet, at vi **altid** lever i de sidste tider. At det er vores vilkår mellem fødsel og død, at alt egentlig på forhånd er forbi, så sandt som alt får ende og vi mister både hinanden og os selv. Og det tabte behøver ikke nødvendigvis være noget særlig dramatisk eller spektakulært, som f.eks. Jobs liv var udtryk for; det tabte tilhører os alle. Når vi går fra én livsfase til en anden, når vi mister vores barndom, vores uskyld, bliver skilt, mister vores forældre, vores mod. Eller vores selvrespekt.

Alt det bliver vi mindet om i november, hvor regn, blæst, mørke og nedfaldne blade præger ikke bare den ydre verden, men også den indre. Sofaen trækker. Slumretæppet. Og kan det ikke være lige meget, det hele?

Nej, det kan det ikke! Det vilkår, at vi lever i dødens skygge og under foranderlighedens vilkår, skal ikke få os til at give op, men give igen! Af den erkendelse at vi lever på lånt tid, kan der gro en livsappetit frem som ingen anden. For så er det jo **nu**, der skal leves!

Og så er vi tilbage til dét med Gudsriget: at det er ikke et sted, man kan luske hen, når livet går én imod, for Gudsriget er noget, der **sker**. Det sker, når du på **trods** af alt går ind i dit liv, og lever det – som det nu engang ser ud for dig.

Den sidste dag er altså ikke kun en dag, der ligger langt ude i fremtiden – som man måske ellers kunne få indtryk af i evangelieteksten, hvor den sidste dag blev beskrevet helt dommedagsagtigt med lyn på himlen, og hvad der ellers hører til sådan nogle arrangementer.

Den sidste dag er nu. Det hele sker nu! Det er i dag, du ikke må vende dig om, som Lots hustru, det er i dag, du ikke skal tænke på, hvad der gemmer sig nede i dit hus, når du er oppe på taget og overvejer, hvad du har brug for at tage med dig, det er i dag, Menneskesønnen åbenbarer sig – for Han er allerede i blandt os.

Gud er ikke et fortidslevn eller en fremtidsdrøm, men ham, der siger: i dag!

Det er i dag, du er tilgivet. Det er i dag, **du** skal tilgive. Det er i dag, du er elsket. Det er i dag, **du** skal elske.

Vent ikke med det!

Amen!

Salmer:

739, Rind nu op i Jesu navn

562, Som markens blomst henvisner fage

560, Det livets ord vi bygger på

320, Midt iblandt os er Guds rige

217, Min Jesus lad mit hjerte få